

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Vindicatio Augustanae Confessionis ab impactis ipsi, a
Roberto Cardinale Bellarmino, per summam iniuriam,
libello cui iudicii de formula concordiae titulum fecit,
viginti & duobus mendaciis**

**Titius, Gerhard
Besecenius, Stephan
Helmestadi[i], 1656**

Mendacium IX.

[urn:nbn:de:bsz:31-67740](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-67740)

probationem non idoneus, cujus ipse Bellarminus Libr. I II. de Bon. Operibus in particulari, Cap. III, quatuor diversas Patrum expositiones adducit, quarum ultimam ibi approbat. Verba quædam ejus hic damus. *Sic dicit Dominus Phariseis, date eleemosynas & omnia munda sunt vobis, quoniam enim radix omnium malorum, præcipue in Phariseis, avaritia esset, si ea per virtutem contrariam evulsa fuisset, facile illi ad fidem & pœnitentiam, ac per hoc ad plenam animæ salutem pervenissent.* Iuxta Bellarminum itaque, hoc largiri eleemosynas, in Phariseis præcessisset fidem; ipse vero eo loco probare vult opera facta ex fide, mereri de congruo remissionem peccatorum. Frustra itaque hoc quidem fine eum adduxerit. Luc. 7. Servatorem non causam sed, signum remissionis peccatorum dilectionem facere, notius est, quàm quod dici debeat. *Ex Patrum laxioribus dictis non sunt extruendi articuli fidei* artic. Smalcald. part. II, de Missa; commodius illa sunt interpretanda, docente ita ipso Bellarmino Libr. IV, de Pœnit. Cap. I, §, jam igitur. Ex fide, sumtâ pro assensu, verbo Dei in genere præbito, operari quenquam posse, nec dum justificatum esse, nobis non est paradoxon. At illa fides nondum est justificans, hoc est justificationem inferens. Quod si quis fide justificante præditus, nihilominus deinceps oret, *Deus esto mihi peccatori propitijs*, orat ut id beneficii continuet, aut porrò ratum habeat Deus, quod jam ante ei exhibuit, orat pro remissione peccatorum quotidianæ incurfationis. Augustinus fidem quâ justificationem consequimur, meritum vocans, laxè eâ voce usus est, pro eo, cujus interventu aliquid, quantumvis gratis, consequimur. Hoc ipsi condonari potest.

MENDACIUM IX.

Et quidem multiplex.

In eod. Artic. xx; (verba sunt Bellarmini) *multa simul*

con-

conglomerantur mendacia. Quod nostri (Papistici) olim con-
cionatores, parum docuerint de operibus quæ Deo placent, quod
tantum urserint puerilia & non necessaria opera, quod nunc à Lu-
theranis moniti hæc dediscant, quod jam incipiant fidei mentio-
nem facere, quod doctrina fidei dudum jacuerit ignota. Pergit
Bellarminus: Scilicet non legerat Philippus sermones S.
Bernardi, Petri Damiani, Innocentij tertij, Thomæ Aquina-
natis, Vincentij Bernardini, Laurentij Justiniani, & alio-
rum innumerabilium, in quibus de Symbolo, de Deca-
logo, de Oratione Dominicâ, de omnibus vitijs, omnibus-
que virtutibus gravissimæ disputationes continentur. Sed
facile est dicere & non probare.

Resp. Confessionem non dicere, quod Papistæ pror-
sus nihil de veræ, hoc est à Deo mandatæ pietatis operi-
bus docuerint, sed comparatè loqui, quod *parum*, in com-
paratione ad electitia sua opera, de illis quæ scriptura
comendat, docuerint, *tantum* (editio vernacula habet *al-*
fermissi) urserint puerilia & non necessaria sua opera (2.)
loquuntur Confessores de eo, quid suo tempore Papistici
ambonitribæoretens populum docuerint, cujus ipsi te-
stes fide dignissimi esse potuerunt, non autem quid è ve-
tustioribus Postillatoribus nonnulli scripserint. Cer-
tè Erasmus Confessorum coætaneus, qui noster profectò
non fuit, non dubitavit tamen Epistolâ ad Cardinalem &
Electorem Moguntinum de *tyrannide fratrum mendicanti-*
um scribere; *perfrictâ fronte jam cæperant omisso Christo nihil*
predicare nisi sua nova, & subinde impudentiora dogmata. De
indulgentiis sic loquebantur, ut ne idiotæ quidem ferre possent. Et
aliâ ad Georgium Saxonie Ducem epistolâ; mundus indor-
miebat opinionibus scholasticis, constitutionibus humanis, nec aliud
audiebat quam de indulgentiis, de compositionibus, de potestate
Pontificis Romani. Hæc juxta propriam experientiam Eras-

l. 11. epist.
pag. 401.

l. 19. pag.
685.

E

mus.

mus. Quanquam, si Innocentij, Bernardini, Laurentij Justiniani, & similium ad quos Bellarm. provocat homilias quis attentius evolvere velit, res ipsa docebit, plures ne ad observanda Decalogi præcepta exhortationes ex complectantur, quàm de miraculis monachorum, apparitionibus animarum, statu purgatorij, profundendis in ociosos monachorum ordines elemosynis sermones cœdant.

MENDACIVM X.

Artic. XXI. Conf. hæc habentur: *Hac ferè summa est doctrina apud nos, in quâ cerni potest nihil inesse, quod discrepet à scripturis, vel ab ecclesiâ catholicâ, vel ab ecclesiâ Romanâ, quatenus ex scriptoribus nota est.* Ad hoc mendacium convincendum, (Bellarm. verba sunt) non erit opus, ut extrâ articulum istum vigesimum primum egrediamur. Hic enim asserunt *non esse à sanctis auxilium petendum*, eò quod unus sit intercessor Christus. In quo (pergit Cardinalis) manifestè dissentiunt à scripturis, ab ecclesiâ Catholicâ, & ab ecclesiâ Romanâ. Et statim distinguit inter mediatorem redemptionis, & intercessionis. Priori modo sumptum, unum Christum mediatorem esse ait; unum autem tantùm mediatorem ratione supplicationis esse, non modo scripturam non dicere, sed etiam ita dicentibus apertè contradicere. Quam in rem citat dicta quædam scripturæ, perperam intellecta, quædam nihil ad rem facientia; quæ scilicet memorent quomodo vivi vivos ut pro se intercederent, compellaverint; dicta item Patrum quorundam, & exempla nonnulla veteris è quarto seculo ecclesiæ, tum concludit; Viderint ergò, qui negant sanctos esse orandos, an ab ecclesiâ Catholicâ non dissentiant. Jam ab ecclesiâ Romanâ in specie, etiam quatenus ex scriptoribus nota est, pariter nos dissentire, ex

Leone